

З дупла старої липи

На фото: Євдоким НЕЧИПОРУК — голова селянського комітету в 1917 — 1918 рр.

Спочатку пас багатіям гусей, потім корів і коней. А коли підріс, то ходив з серпом і ціпом на заробітки, жав і молотив чужий хліб.

Правда, в батька було два гектари власної землі, але вона розміщувалась в декількох клаптиках, мала низьку родючість, бо була піщаною і болотною. Коли розпочалася перша світова війна, Євдокима Нечипорука вдягнули в солдатську шинель і відправили на фронт. За що він там бився — не знав. Єдиною нагородою за службу був важкий осколок ворожого снаряду, який впав йому в груди і надовго звалив з ніг. Звістку про повалення царського самодержавства Євдоким зустрів у госпіталі в Ростові. Як трохи заруццювались рани, рушив додому. Буваючи по дорозі в багатьох містах, він бачив, як вирує життя, як народ пробуджується і прагне бути вільним. Однак в Липках все йшло по-старому. Місцевий поміщик експлуатував значну частину жителів села.

жителів села.

— Доки ж так буде? — з гнівом і болем запитували в нього давні друзі.

Хтось із селян заявив, що Центральна Рада, очолювана м. Грушевським, веде переговори з тимчасовим урядом про незалежність України, і тоді питання про землю буде вирішене. Але ждати ооціяного селяни не хотіли. І, хто повернувся з війни, в тому числі і Свдоким, розповідали, що в оагатьох містах і селах народ створював свої органи — Ради, комітети, комісії і негаино вирішує питання поліпшення свого життя. Послухались селяни і вирішили діяти. В селі було оорано сільський комітет в складі восьми чоловік. Головою комітету оорали Свдокима Павловича. Серед інших членів комітету він виділявся не тільки своєю енергійністю, а й грамотністю, оо два роки навчався в церковно-приходській школі.

Коли настали жнівва в 1917 році, і селяни пішли жати панський хліб, то шляхтич Радецький заявив, що плата буде нижчою, ніж в минулому році, оо врожай гірший, хоч селяни бачили, що поміщик явно їх ооманює.

На допомогу селянам прийшов сільський комітет. Свдоким Нечипорук з кількома комітетчиками з'явився в панський двір і заявив:

— Треоа збільшити плату вдвоє, люди працюють майже задарма. Гроші тепер мають низьку вартість.

— А якщо я не погоджусь? — поцікавився поміщик.

— Тоді із завтрашнього дня на ваших полях не буде жодного женця чи косаря. І хліб згине на пні.

Радецький змушений був згодитися. Для комітету це була перша значна справа, яку він успішно вирішив.

(Продовження. Поч. в №№ 39, 41, 42).